

[Duetoft]

godt nok til det, for det er jo ikke nok, at strukturen er fin, og at det dér bliver internationalt, det kræver altså også, at vi er i stand til at tiltrække de bedste, at det virkelig er dem, der kan, der ønsker at gå ind i en forskeruddannelse. Jeg tror, at forskningsministeren som en god liberalist er enig med mig i, at hvis nu disse mennesker finder et tilbud, der er bedre end det, vi kan give dem, så søger de nu nok derhen. Det er vel sådan nogenlunde grundtanken i den fri markedsøkonomi, og det er det, vi er lidt bange for vil ske her. Derfor vil vi da godt melde, at vi synes, at ministeren skal tage endnu en diskussion om størrelsen af det, man lægger ind i denne forskeruddannelse.

Jeg vil godt citere fra et bilag, som vi har fået fra Statens Samfundsvidenskabelige Forskningsråd den 10. januar. Heri skriver forskningsrådet bl.a., at forskningsrådet frygter, at de eksisterende vanskeligheder med at rekruttere de bedste inden for en årgang vil blive endnu mere udtalte med den foreslåede finansieringsmodel.

Det vil vi gerne grave meget mere i under udvalgsarbejdet, for det er da, så vidt jeg kan se, det stik modsatte af, hvad der i virkeligheden var planen, og det betyder, at vi måske kan komme til at ødelægge det gode system, som ligger i strukturændringerne.

Derfor skal jeg slutte med at glæde mig over, at ministeren åbenbart godt ved, der er problemer, for i Undervisningsministeriets Nyhedsbrev den 3. februar 1992 – og det er jo ikke så lang tid siden – slutter ministeren med at sige, at forslaget her er fremsat af hensyn til fristerne, men at man nu vil have forhandlinger med Folketingets partier og AC for eventuelle justeringer. Vi vil godt bede om, at vi får de drøftelser partierne imellem, og at ministeren er åben over for forhandlingerne med AC. Jeg synes, det ville være ulykkeligt, hvis vi i et forsøg på at gøre det hele bedre, mere internationalt og mere rigtigt i virkeligheden kommer til at fastlægge en økonomisk grænse, som kommer til at give ganske mange problemer.

Vi er altså voldsomt skeptiske over for det foreliggende forslag, men vi vil i udvalget grave i de påstande, der er fremført om det, og undersøge, om det er rigtigt, at det vil føre til, at kvaliteten bliver ringere i stedet for at blive bedre.

(Kort bemærkning).

Kirsten Madsen (FP):

Det glæder mig utrolig meget, at hr. Duetoft synes, at det er rart at tale efter, at jeg har talt, fordi det giver ham nogle gode muligheder for at markere sit parti; det giver jo så også mig muligheder for at markere, at jeg bestemt ikke er enig med hr. Duetoft.

Selvfølgelig skal vi have de bedste, og selvfølgelig skal vi tænke på det i forbindelse med det indre marked, men hr. Duetofts skræk for, at vi ikke skal give tilstrækkeligt høje ydelser og ikke skal give tilbud, der er gode nok på internationalt plan, kan være på et meget lille sted. Vi hørte jo Venstre fortælle, at Holland giver fra 42 pct. til 44 pct., at England giver fra 35 pct. til 76 pct., og over Dammen ligger det på ca. 25 pct., så vi er vist ikke ligefrem i underkanten af de internationale tilbud.

Dette er principielt et økonomisk forslag, mere end det er et arbejdsmæssigt forslag, det er en del af en større reform, og jeg kan kun sige, at jeg synes, at hr. Duetoft med sine ønsker om at være så generøs forringer den danske stats muligheder for at klare sine egne forpligtelser.

Ole Vig Jensen (RV):

Mit partis ordfører, fru Elisabeth Arnold, er forhindret i at være til stede, og jeg skal derfor på hendes vegne sige, at vi i Det Radikale Venstre er tilfredse med, at der nu omsider – som også nævnt af andre ordførere snart to år efter, at et flertal i Folketinget bad om initiativer til en forbedring af forskeruddannelsen – er forslag på bordet, som vi kan diskutere og forholde os til.

Egentlig er det lidt ejendommeligt, at en så gennemgribende ændring af forskeruddannelsen, som ministeren lægger op til, stort set foregår i bekendtgørelsesform og kun for finansieringens vedkommende i lovform, som der nu foreligger lovforslag om i dag. Vi håber, at der snart bliver lejlighed til at drøfte den indholdsmæssige side af forskeruddannelsesreformen, for den er jo til syvende og sidst den vigtigste. Bliver der rent faktisk tale om en kvalitetsforbedring, som Folketinget har ønsket det? Bliver der tale om en skabelon, som selv meget forskelligartede fag kan passe ind i? Og bliver der en interesse for institutionerne i at tiltrække og uddanne forskeraspiranter til et interna-